

Moj najzanimljiviji dan u izolaciji

Stranica iz dnevnika - Osamnaesti je dan izolacije...07:15h, budi me sat, miris čaja i babine pite. Ispijam čaj sa mamom i razgovaramo o tome kako će nam proteći jos jedan dan.

Provjeravam poruke na telefonu,moji drugari su već budni. Balša i Tamara već uveliko postavljaju komentare na teams-u i uvijek me, i pored velikog rasporeda za učenje i zadatih testova, nasmiju. Pokušavam rasporediti šta prvo odraditi, od čega početi. Dok sve ovo čitam na telefonu, mami me miris babine pite od jabuka koji najviše volim. Kao mali sam uvijek stajao pored babe, ponekad sav brašnjav, gledajući kako mijesi tijesto i razvlači ga. Na kraju bi uvijek odvojila mali komad tijesta koji sam ja valjao po stolu, posipajući ga brašnom kojega je bilo po svuda. Sjećam se da je oklagija bila veća od mene...Sjećanje na djetinjstvo je prekinulo zvono telefona. Vrijeme je da se okupimo na teams-u sa razrednom i čujemo novine u vezi gradiva. Osjećam da smo svi nekako veseli bez obzira na situaciju u kojoj se nalazimo. Nekako u dubini sebe osjećam kako mi nedostaje škola, moji drugari, nastavnici, pa čak i oni zbog kojih sam ponekad bježao sa časa, a mislio sam da mi škola nikada neće nedostajati. Učenje mi prekidaju vijesti koje javljaju o stanju bolesnih u mojoj zemlji. U trenutku pomišljam da sam dovoljno veliki da smijem izlaziti iz kuće i pomagati svima kojima je to potrebno. Odjednom sam se našao na raskrsnici razmišljanja o djetinjstvu, babinoj piti, a isto tako da sam veliki i odgovoran i da sam mogu donositi odluke. Prestajem razmišljati i gledam u svesku sa puno zadataka iz matematike koje moram odraditi. Za ručkom smo se svi okupili, imao sam osjećaj kao da ujaka nisam vidio godinama. Nakon ručka djed uvijek mijesha špil karata i priprema ih za igru. Igra počinje i ja pokušavam virnuti u mamine karte. Svima je smiješno. Iako se osjećam kao mali lopov među njima, zato što to radim, osjećam se lijepo i nekako sigurno, jer svi su tu, svi smo zajedno poslije dugo vremena. Baba nam poslužuje pitu, ja kao najmlađi u kući uvijek dobijam najveće parče. Pomišljam da će se to promijeniti kada porastem.

Možda bi i bilo najljepše da zauvijek ostanem dvanaestogodišnjak koji radi domaće zadatke i čeka da mu baba napravi pitu. Volio bih kada bi svaki dan mogao da miriše na pitu od jabuka. Taj miris će me uvijek podsjećati na ovaj dan, kišni dan u izolaciji, koji ću pamtiti. To je stvarno bilo magično, kao kad gledate film i na kraju sve bude lijepo i pravedno. Mnoge su se kocke tog dana posložile. Složio sam jednu lijepu puzlu u glavi. Sad znam što znači mamina rečenica "dođe vrijeme u nevrjeme". Možda je ovo samo jedna od zagonetki koje pred nas postavlja život i biće ih još puno, ali znam da ću današnju magiju i miris bakine pite spremi u neku kutiju i otvarati je, a ovaj dan doživljavati ponovo... Volio bih kada bi ova stranica mogla dnevnika bila pročitana na Vijestima da mali shvate u čemu treba da uživaju i to poštuju, a veliki da se često podsjetite šta je mir, sreća i miris babine kuhinje.

Pande Peovski VII/2

JU OŠ "NJegoš"